

Het Amulet Algiz

De Amuletten van Combours

Het Amulet Algiz

De Amuletten van Combourg

Gunther Horn

Auteur: **Gunther Horn** / GuntherHorn.nl

Eerste druk, augustus 2026

ISBN: 9789465464718

© 2026 Gunther Horn

*Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de auteur.*

What if I fall? Oh, but my darling, what if you fly?

Erin Hanson

Voorwoord

Soms begint een verhaal niet met een duidelijk plan, maar met een gevoel dat blijft terugkomen.

Het Amulet Algiz is mijn eerste boek. Toen ik begon, dacht ik dat ik één boek zou schrijven. Eén verhaal over Marco, een bijzonder amulet en een reis naar Bretagne. Maar het verhaal en de wereld groeiden snel groter. Er kwamen nieuwe beelden, nieuwe personages en nieuwe vragen bij. Inmiddels is *De Amuletten van Combourg* uitgegroeid tot een serie in ontwikkeling.

Ik ben gaan schrijven omdat ik om mij heen veel kinderen zag worstelen met hun gevoeligheid. Soms zo erg dat ze erin lijken te verdrinken. Ik herken dat van mijzelf, van mijn jeugd tot vandaag.

Met dit verhaal wil ik laten zien dat gevoeligheid geen last hoeft te zijn, maar juist iets wat je kracht is.

Dit boek is geschreven voor lezers vanaf ongeveer twaalf jaar. Voor kinderen die houden van avontuur, maar ook voor kinderen die veel voelen, veel opmerken en soms niet goed weten wat ze daarmee moeten.

In dit verhaal ontdekt Marco dat er meer is dan wat je zo kunt zien en voelen. Niet als toverkracht of magie, maar als aandacht, vertrouwen, natuur en gevoel. Dingen die soms lastig uit te leggen zijn, maar die je wel kunt ervaren als je ervoor openstaat en durft te onderzoeken.

Ik hoop dat je dit boek leest als een avontuur, maar ook als een uitnodiging om wat beter naar jezelf te luisteren. Naar wat je voelt. Naar wat je opmerkt. En misschien ook naar wat je diep vanbinnen al weet.

Veel leesplezier.

Gunther Horn

Inhoudsopgave

1	Papa.....	11
2	Gabriël.....	21
3	Topotoets.....	27
4	De boerderij.....	32
5	Energie.....	38
6	Ratatouille	43
7	De kaartlegging	51
8	Onrust op de Boerderij	59
9	Onderweg naar Bretagne.....	64
10	Zwemwedstrijd.....	72
11	De ontdekking	78
12	Het festival	84
13	De Jagers	95
14	De barbecue.....	107
15	Max en Vera	118
16	De mythe van Château de Combours	126
17	Met Jordyn en Flore in de tent.....	133
18	Hnoss	144
19	Naar het strand	151
20	Terug in Combours.....	162
21	Donderbui voor het bal.....	176
22	De laatste voorbereidingen.....	180
23	Het afsluitende bal.....	187
24	De afgebroken pilaar	199
25	Eindelijk dansen op het bal.....	206

1 Papa

“Je speelt vals!” schreeuwde Marcel. “Die shuttle was gewoon in. Dat is een punt voor mij, sukkel.”

“Echt niet! Hij was ruim buiten de lijn,” probeerde Marco beheerst te reageren.

“Loser, je kunt gewoon niet tegen je verlies. Je bent al net zo’n sukkel als je pa. Die kon nog niet eens op zijn fiets blijven zitten.”

Alles in Marco knapte. Niemand mocht zo over zijn vader spreken. Hij gooide zijn racket op de grond en stormde het gymlokaal uit. In de kleedkamer smeed hij zijn gymtas woest op een bankje en kleepte zich geïrriteerd om. Zijn hart bonkte in zijn oren. Hoe durfde Marcel? Zijn vader was dood. En Marcel wist dat. Nu werd hij ook nog eens belachelijk gemaakt. Woede en verdriet mengden zich in zijn borst. Hij wilde gewoon alleen zijn.

De rest van de leerlingen volgde ook al snel de kleedkamer in. De les was toch afgelopen.

“Eikel!” riep Marco nog na in de richting van Marcel, toen hij de deur van de kleedkamer achter zich dicht smeed.

Sinds de gymles had Marco geen energie meer. Hij was ineens erg moe en zijn hoofd voelde zwaar. Het lukte Marco niet meer zijn aandacht bij de les te houden. Juf had wel opgemerkt dat Marco zijn hoofd liet hangen. Ze vroeg ernaar, maar hij wilde niet vertellen wat er gebeurd was.

Toen hij na school als eerste thuiskwam, stormde hij direct door naar zijn kamer. Even alleen zijn, weg van alle drukte en het gedoe. Marco zette muziek op. Dat hielp meestal als hij boos of verdrietig was. Langzaam werd hij rustiger.

Tegen de avond riep zijn moeder van beneden: “Marco, Vera, komen jullie eten?”

Marco ging rechtop zitten en haalde diep adem, alsof hij de laatste restjes boosheid en verdriet wilde wegblazen. Hij rende de trap af. Bij de laatste treden wist hij de oude teckel Max nét te ontwijken voordat

hij met een sprong op het zeil in de gang landde. Ondertussen zette zijn moeder Tessa een grote, dampende pan spaghetti op tafel. De geur vulde de keuken terwijl Marco en zijn tweelingzus Vera aanschoven.

Tessa nam het deksel van de pan en schepte op elk bord een royale portie spaghetti en zette deze voor de kinderen en zichzelf neer.

“Mam?” vroeg Vera net voordat ze de eerste hete hap in haar mond stak. “Gaan we nog op vakantie in de zomer?” Ze keek hoopvol naar de vakantiefolder op tafel.

“Ik heb op mijn werk nog geen vakantieverlof opgenomen, lieverd,” antwoordde Tessa. “Maar waar wil je dan heen? Wat wil je dan gaan doen?”

“Nou ja, gewoon weer eens kamperen met de tent of zo,” antwoordde Vera. “Zoals we dat vroeger ook met papa deden. Naar Spanje of Frankrijk met de auto. Een mooie camping opzoeken, of een gezellig huisje met een groot zwembad, of aan zee of zo.”

Marco knikte instemmend met volle mond.

“Ik kan me de ezeltjes toen in Spanje goed herinneren. Die waren echt lief, hè mam?” merkte Vera op.

“Ja, dat weet ik ook nog wel,” antwoordde Tessa, haar stem sloeg een beetje over omdat ze moest lachen van haar gedachten. “Je was niet weg te krijgen bij de stallen. Papa en ik vroegen ons af en toe af of je wel mee was. Vergeet ook niet het nestje kittens dat daar was.”

“Nee, echt niet,” lachte Vera. “Ik heb heel lang zitten denken hoe ik stiekem een kitten mee kon nemen.”

“Het is maar goed dat je dat niet gedaan hebt. Papa was echt allergisch voor katten.”

Even was stil aan tafel.

“We zijn sinds papa overleed niet meer echt weggeweest, hè?” Vera keek op naar haar moeder. “Misschien... misschien moeten we nu gewoon wel gaan. Zonder papa.” Ze glimlachte. “In ons hart gaat hij toch mee.”

Tessa was een beetje verrast en geraakt door de laatste opmerking van Vera, maar ze wist ook wel dat het eigenlijk wel klopte wat ze zei.

“Je hebt gelijk!” gaf ze toe. “We moeten met zijn drieën ook op vakantie kunnen. Ik weet nog niet of ik vrij kan krijgen op mijn werk. Ik ga proberen drie weken verlof op te nemen in de zomervakantie om met jullie weg te kunnen gaan. Ik heb genoeg vrije dagen over, dus ik ga ervan uit dat het wel moet lukken.”

“Weet je wat?” stelde ze voor. “Jullie gaan samen kijken waar jullie heen willen en wat jullie willen doen. Ik wil niet alleen maar op het strand liggen of aan een zwembad hangen, maar ook leuke activiteiten kunnen doen met zijn drieën. Net als de vakanties met papa.”

Instemmend knikten Marco en Vera. “Goed, wij gaan van de week op internet kijken wat we aan leuke dingen kunnen vinden.”

Na het eten ruimden Marco en Vera de tafel af. Tessa vulde de afwasmachine. Haar gedachten dwaalden af. Ze dacht aan Michel, haar overleden man. Aan hun vakanties met de kinderen. Michel hield van de natuur. Ze fietsten en wandelden vaak samen in de bossen. Ze namen broodjes en drinken mee en dan picknickten ze op een open plek. Ze genoten van de zon, het bos en de geluiden van de natuur.

Op het dressoir stond een klein altaar. Tessa, Marco en Vera hadden het gemaakt na Michels overlijden. Er stond een engelbeeldje bij. Dat hadden ze samen gekocht. Bij het altaar stonden drie waxinelichtjes en een foto van Michel. Elke avond na het eten staken ze een kaarsje aan. Ze vertelden hoeveel ze van hun vader en man hielden en dat ze hem enorm misten.

Als laatste stak Vera een kaarsje aan. “Papa,” zei ze. “Ik houd heel veel van je, en ik mis je elke dag.” Het was even stil, maar toen zei ze: “Mama, Marco en ik willen in de zomer op vakantie gaan. Ga je met ons mee, en wil je dan bij ons zijn zoals je dat vroeger ook was?”

Tessa legde haar hand op Vera's schouder en knikte instemmend.

Michel was zo'n twee jaar geleden aangereden op zijn fiets. De chauffeur van de vrachtwagen had hem niet gezien, en Michel kon niet op tijd uitwijken.

“Goed,” zei Tessa. “Nu de pyjama’s aantrekken, en als jullie klaar zijn, komen jullie weer naar beneden.”

Boven op zijn kamer aangekomen zag Marco dat het opgehouden was met regenen. Hij zette zijn dakraam open om frisse lucht zijn kamer in te laten waaien. Het was buiten al lekker afgekoeld.

Hij sloeg de deken van zijn bed open, trok snel zijn pyjama aan en sloot zijn computer af. Snel liep hij weer naar beneden.

Ondertussen zat Vera al in haar pyjama op de bank beneden in de kamer. Tessa zette net een kop thee voor de kinderen neer. Daarna haalde ze voor zichzelf een verse kop koffie. Ze pakte een folder van de eettafel en liep de kamer in. Ze opende de folder en bekeek de foto op de voorkant. Een dicht bos, met op de voorgrond een spiegelglad meertje. Een klein bootje lag vast aan een smalle steiger. Op de achtergrond stond een kasteel tussen de bomen.

“Dat is mooi,” mompelde ze.

Een doffe dreun op het zeil verraadde de komst van Marco beneden in de hal.

“Dit ziet er wel mooi uit,” zei Tessa.

Vera draaide haar hoofd weg van de televisie en zag dat haar moeder in de vakantiefolder aan het bladeren was. “Waar is dat dan?” vroeg ze.

“Is daar ook een groot zwembad?” vervolgde Marco.

“Ergens in West-Frankrijk, geloof ik. In het meer kun je volgens mij ook wel lekker zwemmen,” antwoordde Tessa. Ze sloeg de folder weer dicht en legde het midden op tafel. “Weet je wat? We bewaren deze folder even tot we weten of we op vakantie kunnen gaan dit jaar, en dan gaan we in het weekend kijken wat we allemaal kunnen gaan doen.”

“Is goed, mam,” klonk het binnensmonds, terwijl Vera’s aandacht alweer was gericht op de soap op televisie.

Marco pakte uit zijn schooltas zijn topografie-opgave die hij voor morgen nog verder moest leren. Hij haalde de kaart van Frankrijk tevoorschijn, met de grote steden en rivieren die hij moest kennen.

“Moet jij je topografie niet leren, Vera?” vroeg Tessa.

“Ik heb vanmiddag al met Mia op school geleerd. We waren veel eerder klaar met onze opdracht, dus toen mochten we al onze topografie leren.”

Na ongeveer een half uur op de bank geleerd te hebben, stopte Marco de opgave weer terug in zijn tas.

“Ken je het allemaal?” vroeg Tessa.

“Ja hoor, simpel. Ik had vanmorgen op school ook wat tijd over en heb het daar al geleerd.”

“Goed, dan ga ik nu even Max uitlaten, en als ik weer terug ben gaan jullie tandenpoetsen en naar bed. Morgen weer vroeg op naar school, en vergeet niet om morgen na school naar oma te gaan, hè. Ik kom jullie dan daar weer ophalen. Ik moet de hele dag werken.”

“En vrij vragen?” viel Vera in de rede.

“En vrij vragen!” bevestigde Tessa.

Tessa stond op, liep naar de gang en pakte de riem van Max van de trap. Max ging, zoals hem was aangeleerd, op de mat zitten. Hij kwispelde druk, waardoor zijn hele lange lijf heen en weer ging.

“Het is goed, Max,” zei ze. “We gaan even wandelen.” Ze deed Max zijn riem om en trok de deur achter zich dicht. De regenwolken begonnen plaats te maken voor een heldere hemel. Het was nog lekker om zo zonder jas buiten te lopen. Het kleine beetje wind dat er was, liet de blaadjes aan de bomen licht ritselen, zodat de regendruppels die er nog op lagen zo nu en dan op de grond vielen.

Binnen zaten Marco en Vera voor de televisie toen Tessa's telefoon ging.

Vera sprong op en nam de telefoon op. “Hallo Oma, met Vera,” zei ze.

“Hallo meisje, met oma,” klonk het van de andere kant. “Alles goed met jou?”

“Ja hoor, oma,” antwoordde ze met een blijde stem. “We gaan kijken of we in de zomer met zijn drieën op vakantie kunnen, maar mama weet nog niet of ze vrij kan krijgen op haar werk.”

“Dat is een goed idee. Weten jullie ook al waar jullie heen gaan?”

“Nee, nog niet. Maar we willen weer gaan kamperen of zo, net als met papa. Ik wil dan wel dat er een mooi zwembad bij de camping zit en veel kinderen om mee te spelen.”

“Dat zal dan vast wel goed komen,” zei oma geruststellend. “Mag ik mama even aan de telefoon? Ik wil haar wat vragen.”

“Ze is Max aan het uitlaten, en zodra ze terugkomt, moeten wij naar bed,” antwoordde Vera.

“Goed. Wil je dan als ze weer thuis is tegen haar zeggen dat ik heb gebeld, en vragen of ze me vanavond terugbelt? Dan zie ik jullie morgen weer na school.”

“Ja oma, dat is goed. Tot morgen.”

“Tot morgen, schat.”

Vera hing op en zakte weer onderuit op de bank voor de televisie.

Ondertussen liep Tessa naar het park waar ze altijd met Max wandelde. In haar hoofd spookte de gedachte hoe haar man het zou vinden dat ze alleen met de kinderen op vakantie wilde gaan. Op dit soort momenten was het gemis van haar man wel heel groot, en ze begon te twijfelen of ze er wel goed aan deed om met zijn drieën op vakantie te gaan.

Ineens voelde ze in haar hand de riem inrollen, en ze schrok uit haar gedachten van het geluid dat de riemclip maakte toen het hard tegen de katrol sloeg.

“MAX!” riep ze in reactie uit.

Ze zag hem niet. Ze hoorde alleen nog het ritselen van de blaadjes. "Max!" riep ze nog eens, maar nog steeds geen reactie van de hond. Dit was nog nooit eerder gebeurd. In het licht van een lantaarnpaal zag ze dat de clip niet gebroken was.

Ze riep nog een paar keer terwijl ze langzaam haar weg door het park naar huis vervolgde, in de hoop dat Max thuis op haar zat te wachten voor de deur.

"Mevrouw!" zei een vriendelijk klinkende mannenstem achter haar. "Bent u uw hond kwijt? Ik zag net een teckel hard het park uitrennen aan de andere kant richting de huizen daar."

"O, dank u wel, mijnheer," antwoordde ze terwijl ze zich omdraaide om de man aan te kunnen kijken. Door de lantaarnpaal zag ze alleen zijn grote silhouet. Zijn gezicht bleef te duister om te herkennen. Tessa liep langs de man om dezelfde weg terug te lopen als ze gekomen was, richting huis.

"Au revoir," zei de man nog na.

Een vertwijfeld "Eh, ja, tot ziens," antwoordde Tessa.

Na een paar stappen bedacht ze zich dat ze wel erg kalm had gereageerd op deze vreemde man in het donkere park. Het leek bijna of er iets vertrouwd in hem was. Toch was de stem, met zijn licht Franse accent, haar vreemd.

Thuis aangekomen zat Max, zoals Tessa al hoopte, alweer ongeduldig voor de deur te kwispelen totdat de deur open zou gaan en hij naar binnen kon.

Samen gingen ze naar binnen en Tessa legde de hondenriem weer terug op de trap. Samen liepen ze de huiskamer binnen.

"Mam, oma de Ruiter heeft net gebeld. Of je haar zo even terug wilt bellen," zei Vera, met haar blik onverstoorde op de televisie gericht.

Tessa pakte haar koffiekopje en vulde het opnieuw. "Dank je, Vera. Dat zal ik wel even doen als jullie naar bed gaan," klonk het vanuit de keuken.

“Bedtijd!” riep ze toen de soap op televisie was afgelopen. “Naar boven, tandenpoetsen en naar bed. Ik kom jullie zo toedekken.”

Na wat gebruikelijk getreuzel en gemopper liep de tweeling toch langzaam naar de badkamer om hun tanden te poetsen. Na het poetsen hoorden ze hun moeder beneden bellen met oma. Ze konden niet goed verstaan waar hun moeder het over had.

“Hey mam,” zei Tessa door de telefoon. “Je had gebeld, zei Vera!”

“Dat klopt!” antwoordde oma de Ruiter aan de andere kant van de lijn. “Ik heb gisteren onverwacht bezoek gekregen van mijn broer Johan en zijn vrouw. Morgen als Vera en Marco na school bij mij komen zijn zij er ook. Kom jij na je werk ook, dan kunnen we met zijn allen in de tuin eten.”

“Wat leuk zeg!” antwoordde Tessa met blije stem. “Onverwacht bezoek. Weet je wat ik doe? Ik zeg niets tegen de kinderen. Die vinden dat vast erg leuk!”

Boven keek de tweeling elkaar even vragend aan, maar luisterden niet verder. Ze hadden toch niet verstaan waar hun moeder het met oma over had. De kinderen gingen naar hun eigen kamer en kropen onder de dekens, wachtend tot hun moeder hen kwam toedekken.

Na een paar minuten stapte Tessa de kamer van Vera binnen en begon ze met het instoppen van haar dekens.

“Wat wilde oma?” vroeg Vera.

“Dat is een verrassing,” antwoordde Tessa met een glimlach op haar gezicht. “Meer zeg ik niet. Morgen zie je het wel bij oma.”

Vera mompelde nog wat na, wat Tessa eigenlijk niet eens goed kon verstaan. Ze gaf haar een kus en wenste haar een goede nacht.

Toen Tessa op Marco's kamer kwam, zette Marco net zijn schooltas in de hoek. Hij kroop zijn bed in.

“Mam?” zei Marco vragend. “Vanmorgen hadden we gym, en toen zei Marcel dat ik loog over hoeveel de stand was met badminton. Dat was helemaal niet zo, maar hij begon mij uit te schelden en zei allemaal nare dingen over papa.”

“Tot de gym was het een hele leuke dag, maar daarna en na de pauze voelde ik mij helemaal moe en leeg.”

“Dat is erg vervelend. Weet juf wat er is gebeurd? Moet ik haar een berichtje sturen om te zeggen wat er is gebeurd? Dan kan ze in ieder geval een oogje in het zeil houden.”

“Nee mam, dat hoeft nu niet. Het is toch bijna vakantie.”

“Oké vent. Als jij dat nu niet wilt is dat helemaal goed, maar vertel mij het wel als Marcel vervelend blijft doen. Nu gaat het wel weer beter toch?”

Marco knikte bevestigend.

“Weet je, ik heb pas iets gelezen wat je zou kunnen proberen. Het ging erom dat je visualiseert dat je een sterke soort ‘eierschaal’ om je heen denkt. Een schild dat alleen de positieve dingen doorlaat en alle negatieve dingen tegenhoudt. Ik weet zelf niet precies of en hoe het werkt, maar je zou het eens kunnen proberen.”

“Dat werkt dan door er alleen maar aan te denken dan of zo?” vroeg Marco.

“Ja, zo begreep ik het wel uit het artikelletje.”

“Ik weet niet goed hoor mam, maar ik kan het altijd eens proberen.”

“Heel goed man. Ga nu maar lekker slapen. Morgen weer een nieuwe dag. Slaap lekker Marco.”

“Slaap lekker mam.”

Beneden pakte Tessa haar laptop uit haar tas om nog wat e-mails te beantwoorden en een presentatie voor te bereiden. Tegen middernacht besloot ze naar bed te gaan. Ze liet Max even voor de deur in het gras plassen, en deed daarna alle lichten uit. Toen ze de kamerdeur wilde sluiten, merkte ze op dat er nog één kaarsje, die van Vera, brandde bij het altaar.

“Die had al lang vanzelf uit moeten gaan,” mompelde ze tegen zichzelf.

Zonder aarzeling doofde ze het kaarsje, draaide zich om en sloot de deur achter zich. Ze zag nog net hoe Max een paar keer rondjes draaide in zijn mand, voordat hij met een diepe zucht neerplofte.

“Slaap lekker, Max. Tot morgen,” zei ze, en ging verder naar bed.

2 Gabriël

Marco lag op zijn rug nog even te mijmeren in zijn bed. Hij dacht terug aan de ruzie met Marcel, en het maken van het schild waarover zijn moeder vertelde. Toen hij eenmaal ontspande en zijn ogen sloot, belandde hij al snel in dromenland.

Het was vroeg in de ochtend. De zon was net op en piepte boven de bomen uit, maar had nog weinig kracht. Marco was vroeg wakker. Hij scheurde twee stukken af van het brood dat zijn moeder de vorige dag had gebakken. Het eerste stuk at hij op, met een appel en wat druiven erbij, en het tweede nam hij mee voor onderweg.

De vogels floten vrolijk en een fris briesje waaide onder de heldere lucht met weinig wolken. Marco liep het marktplein over. Midden op het plein stond een vierkante zuil met aan elke kant een lantaarn. De vier lantaarns verlichtten elk een tekening, zorgvuldig uitgehouwen op granieten platen.

Bij de zuil stond een vrouw met golvend blond haar, verdiept in de tekeningen. Het viel Marco op dat ze leek te glanzen in haar mooie, rijkelijk versierde blauwe jurk met veren die van een valk leken te komen. Ze zag er bijna engelachtig uit, met een fijn gezicht en vlekkeloze kleding. Ze groette Marco vriendelijk. Marco knikte en groette haar nonchalant terug. Hij liep over de loopbrug het dorp uit, het dichtbegroeide bos in.

Over een drassig en heuvelig bospad baande hij zich een weg naar het meertje. Dat was zijn vaste plek om vis te vangen voor het avondeten. Marco's moeder werkte in het kasteel. Daarom woonden zij en Marco binnen de stadsmuren, in een klein huisje dicht bij de stadsmuur.

Toen Marco bijna bij de steiger was, hoorde hij het geknetter van een kampvuur. Hij kon het vuur ruiken en een sliertje rook steeg op boven de boomtoppen.

"Dat is raar," dacht hij. "Een kampvuur midden in het bos." Nieuwsgierig liep Marco dichterbij. Door de rook heen zag hij de schim van een persoon.

Aan het kampvuur zat een man, gekleed in een lange bruine jas. Zijn gezicht was ruw en zijn handen waren grof. Zijn baardje was kort en

slordig. Om zijn hals droeg hij een metalen amulet. Links naast hem lag een lange wandelstok en rechts een plunjezak. Hij zat stil, met zijn ogen gesloten. Naast de man lag een grote, bruine hond te slapen. Zijn brede kop rustte op zijn poten en zijn staart lag langs zijn lichaam. De man hield een kraai in zijn handen vast. De kop van de vogel bewoog rustig heen en weer. Het zag ernaar uit alsof hij het prima vond dat de man hem zo vasthield. Marco liep dichterbij de man toe en knielde tegenover hem neer.

Onder Marco's knie brak een droog takje. Het geluid maakte de hond alert. Hij deed zijn ogen open, spitste zijn oren en ging rechtop zitten. Hij kwispelde met zijn staart, maar ging niet bij de man weg.

"Meneer... Wat doet u?" vroeg Marco bijna fluisterend.

De man opende één oog, keek naar Marco en reageerde met een diepe, maar kalme stem: "Sst, even geduld."

"Oké," zei Marco zachtjes. Hij wachtte rustig af. Ook de hond naast de man ging weer liggen, met zijn grote kop rustend op zijn voorpoten.

Marco legde zijn visspullen naast zich neer en ging ook zitten. Hij keek de man nog eens goed aan en zag hem rustig en heel diep ademen. Het viel Marco op dat de man bij elke uitademing zijn lippen tuitte, alsof hij wilde fluiten. Boven het vuur stond een standaard waaraan aan een ketting een pan met water hing. Het water kookte bijna.

Na een poosje stond de man met moeite op en opende zijn handen. De kraai ging op zijn hand zitten, schudde zijn verenpak en vloog in een rechte lijn weer weg. Hij landde op een tak laag in een boom dichtbij. Marco en de man konden nog net zien hoe de kraai zijn vleugels een voor een uitstreekte en ze daarna zorgvuldig ging poetsen.

De man glimlachte de kraai na en zei: "Zo, die is er weer helemaal bij!"

"Die vogel bleef rustig bij u zitten, hè meneer?" zei Marco enthousiast toen de man weer was gaan zitten aan de rand van het kampvuur.

"Wat deed u nou met hem?"

"Ik gaf hem weer de kracht en energie om te kunnen vliegen," zei de man. "Ik vond hem vanmorgen op de grond onder diezelfde boom waar hij nu zit. Hij kon zijn vleugel niet goed bewegen."